

A KMV keretében, április 11-én és 12-én Szabadkán lezajlott a színjátszók vetélkedője. Vetélkedője, mert a szabály így kívánja. De ezer szerencse, hogy ez egy olyan találkozás, ahol mindenki nyertesnek érezheti magát. Ide értendő a bírálóbizottság is, amely az idén Korica Miklós, Kovács Frigyes színművészek és Vajda Tibor rendező összeállításában működött, annál is inkább, mert ha már egy kicsit bele is fásultak a lehetetlen körülményekkel, és anyagi feltételekkel való hadakozásba, ezúttal meggyőződhetek arról, hogy érdemes ezt csinálni még rosszabb feltételek és lehetetlenebb állapotok közepette is. Ha az emberben megvan az alkotási kényszer.

Ezek a gyerekek nem siránkoznak, hanem dolgoznak. És eredményeket fel is mutatták. És büszkék lehetnek rá. Egytől egyig. Függetlenül attól, mit mondott róla a bírálóbizottság egyik, vagy másik tagja. Még ha jóindulatból mondták is. Jusson eszükbe Bernard Shaw örökerejű mondása: „Aki tud, az teremt, aki nem tud, az tanít.”

Ami pedig bennünket „belülálló” megfigyelőket illet (nem nevezhetem magunkat kívülállóknak, mert mi is színházat csinálunk valahol a magunk módján) nem árt, ha elgondolkozunk néhány dolgról:

- milyen témák érdeklik a fiatalokat,
- milyen módon gondolkodnak
- hova lesznek ezek a fiatal tehetségek, akik ezen a vetélkedőn évről évre megjelennek.

Lehet, hogy nem is véletlen, hogy ilyen sorrendben írtam ezeket a tételeket, mert az, ami elsősorban megdöbbentett a szemlén az az volt, hogy nem láttunk öncélú bohóckodást, átfogó értelem nélkül készített, mondanivaló nélküli, úgymond

szórakoztatni akaró színpadi produkciót. Minden csoport az életről, az élet értelméről, vagy értelmetlenségéről, az élethez való viszonyulásról, az élet túlélésének módusairól készít képet, alkot véleményt, hogy tudunk egymással, egymás mellett megenni, egymást nem bántva élni, és ami még lényegesebb, tették ezt a napi politika bármilyen vetületétől mentesen, ami pedig a mai légkörben egyáltalán nem lényegtelen. Ezek a fiatalok, Kosztolányi, Eörsy, Lorca, Jódal vagy Tolnai segítségével,

Értékel a zsűri

vel, az élet nemes értelemben való leéléséről csinálnak előadást, vagy mint a Sartre-szöveg esetében arról, mi történik akkor, ha erre valaki ezen a földön képtelen.

És hozzáállásukkal meg is adják rá a választ, vagy arra ösztökélnék, hogy elgondolkojunk az esetleges válaszon.

Sok tehetséges, gondolkodni tudó, színházzal foglalkozni szerető fiatal vonult fel ezen a szemlén (magyar, szerb, angol együtt), és ez messzemenően indokolja a találkozó létjogosultságát, és azt is, hogy jobban odafigyeljenek rá mindazok, akiknek szívügye a színházművészet vagy kultúránk egyáltalán. Kár lenne, és azt hiszem, jövátéhetetlen vétek, ha ezeket a fiatalokat elkallódnak hagynánk. A jövő dramaturgjai, rendezői, színészei villantak fel itt előttünk, és a mi kötelességünk, hogy figyelemmel kísérjük őket továbbra is, mert a valami formában eljövő holnapot csak rájuk építhetjük, a színházművészet nekik köszönve maradhat életben vidékünkön, és hogyha akarunk, lelkesedésük és tehetségük mellé, a kellő szakmai tudást is biztosítjuk, nem is akármilyen színvonalon.

Mert láttunk itt jól megszerkesztett mozgáskompozíciót, mely egy életérzést, lelkiállapotot maradéktalanul közvetített. Láttunk regény-dramatizációt, amely alapos dramaturgiai munka eredménye, láttunk szövegválogatást, amely átgondolt és következetes, láttunk saját ötletre vagy szövegre épített előadást, és láttunk jól megvalósított rendezést is.

Külön fejezetet vagy bekezdést érdemelnek a színészi teljesítmények, talán azért is, mert azt mérheti le az ember egyszeri látásra legjobban.

Nos, ami a színésztehetségeket illeti, nem kell aggódnunk. Nem sorolom fel őket név szerint, mert a bírálóbizottság ott a helyszínen kiemelte őket. Azokat, akik a „leg...”. A többi felsorakoztatására pedig nem is lenne hely ebben az írásban. Mert vannak. És ez az, ami jó.

Rájuk kell alapozni azt, amink van. Ma mint színházkedvelőkre, holnap mint színházteremtőkre.

VAJDA Tibor

EURÓPAI KIZÖLDÜLÉS?

Április harmadik hetében – ki ne tudná! – a hasonszőrűek találkoznak Becsén. Igen, az áprilisi ifjak, akik szertelenségüket alkotókedvükkel próbálják megzabolázni, akik energiájukkal teremteni akarnak. Akik a rendet óhajtják a rendtelenségben, a világosságot a sötétségben.

Ijedt hang közölte velem a minap: veszélyben a vetélkedő! A középiskolai tanárok várható sztrájkja veszélyezteti megtartását. – Nem – motyogtam. Ez a vetélkedő, a becsei, nincs veszélyben, nem kerülhet veszélybe: mert biztos pontnak bizonyult a bizonytalanságban, fogódzót jelentett a szellemi zűrzavarban.

És ezalatt az elmúlt 24 év alatt, mint ahogyan az idén se, nem hordozta az állam a tenyerén, nem intézményesülhetett igazán, nem részesülhetett állami támogatásban úgy, ahogyan azt egyesek kívánatosnak tartották. Magyarán szólva: ez a vetélkedő szegény maradt.

És hadd tegyem gyorsan hozzá: tiszta maradt! Viszonylag tiszta tudott maradni, nem mocskolta be a politika mondvacsinált évfordulóival, önfertőzéses világával, önimádó kaszárnyanyelvével, kaszárnyarendszerével, kaszárnyaszagával.

A szűkösség véd- és dacszövetséget alakított ki azok között a szervezők, támogatók, versenyzők között, akik mindig is nagyon jól tudták azt, hogy ez az áprilisi seregszemle, találkozó, szellemi jövőnk képét sejtetni engedi.

Igen, ezen a vetélkedőn mindig is szellemi jövőnkéről volt szó: mellébeszélésektől mentes, megtévesztettség

get semlegesítő szellemi jövőnkéről: a kiegyenesedésünkről volt szó. És mint előttünk annyian, mi is a fiatalokra támaszkodtunk: hisz akinek fiatalsága van – annak jövője van.

Én azt hiszem, hogy ezen a vetélkedőn is a szellemi jövőnk kerül terítékre, a kiegyenesedésünkről beszélünk akkor, amikor azt a kérdést feszegetjük: ünnep tud-e lenni számunkra a tavasz?

A megújulás évszaka.

A megtermékenyülés évszaka.

A szellemi újjászületés évszaka!

Túléltük a telet, az újjukat tördelő fákkal együtt és az európai méretű kizöldülés tán a mi ágainkat is kivilágítja virágaival.

És köszöntsük az ifjúságot, fiatalságunkat, középiskolásainkat, akik huszonötödikször találkoznak, mutatkoznak be azon a versenyen, melyen önmagunk jobb megismerése dobogtat szívet, szárít ki torkot.

TARI István

Alapító: a Vajdasági Szocialista Ifjúsági Szövetség

Tartományi Választmánya

Kiadja a Forum LKNYM

Vezérigazgató:

Bozóki Antal

Készül a Forum nyomdájában

Fő- és felelős szerkesztő: Zoran Šećerov

Műszaki szerkesztő:

Krábesz Gréta

A szerkesztőség tagjai: Csipak Angéla, Dezső János, Dudás Szabolcs, Kis Endre, Szabó Angéla, Tari István, Tóth Klára, Ács Zita (titkárnő) Állandó külmunkatársak – rovatszerkesztők: Radics Melinda (Jelenlét) és Huber Károly (Hangvelő és Alagút)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Újvidék, Vojvoda Mišić u. 1/III.

Telefon: (021) 611-300, 56-693

A Képes Ifjúság megjelenik minden szerdán

Ára: 10 dinár

Előfizetési díj egy évre 342, fél évre 171 dinár, külföldön a kétszerese

Folyószámlaszám: 65700-601-14861

Forum – Terjesztés, Társadalmi Vállalat

Magyarországon terjeszti a Magyar Posta

Előfizethető a Posta Központi Hírlap Irodánál

(Budapest VII., Lövölde tér 7.), valamint bármely

postahivatalnál, közvetlenül vagy átutalással a

PKH 215000-96162 pénzforgalmi számlára

A Lapkiadó Tanács tagjai: Vesna Radenković (elnök), Csehák Gyöngyi, Cserepes István, Egeresi Sándor, Ferenc József, Garai László, Kaszás Angéla, Laták István, Moldvay Ottó, Sárkány Aleksandar, Szabó Angéla, Szakács Nándor, Szemerédi Éva, Vreckó Valéria

VÁNDORAI

Riportmontázs a KMV színművészeti vetélkedőjéről

Időpont: április 11-e és 12-e. **Helyszín:** a szabadkai Nép kör nagyterme. **Esemény:** A középiskolások színművészeti vetélkedője. **Részvevők:** hét csoport és két egyéni előadó. A Korica Miklós, Kovács Frigyes színművészek és Vajda Tibor rendező alkotta bírálóbizottság a produkciók után nem tartja rangon alulinak és hajlandó beszélgetésbe elegetedni, vitatkozni, tanácsot adni az előadóknak.

1. Nyilatkozat: KÁLÓ BÉLA (a Lazar Nešić Középiskola Harlekin színjátszó csoportja) fellépett a Play Eörsi és a Gömblakók c. darabokban.) **Rendezői és férfi színészi díj.**

– A legnagyobb probléma, hogy nem engedik a fiatalokat a profik közelébe, akiktől tanulhatnának, mert a profik nem hajlandók foglalkozni velük. A két kezemen össze tudnám számolni, hogy kik dolgoztak velünk. Szerintem Kovács Frigyes az egyik. Tőle tényleg nagyon sokat tanultam, ő valóban foglalkozik a fiatalokkal, valamint Soltis Lajos színművész és Katona Nándor magyartanár. Az előadásokról röviden: minőségileg közepes szintűnek tartom őket, vagyis nem üt meg az előző évek középiskolási szintjét. Többet kellene dolgozni, jobban oda kellene figyelni a színházi elemekre, amelyekről mind kevesebb van a darabokban. A szöveget pedig egyszerűen nem szabad kiiktatni, lehet határelőadást is csinálni, de az nem örökös lelki élmény.

Intermezzo: a bírálóknak nagyon fontos, hogy személyes kapcsolatot alakítsanak ki a fiatal színészekkel, így aztán a nevükre is kíváncsiak. A cigarettafüstön keresztül nehezen jutnak el a hangfoszlányok a távolabb ülőkhez. Így aztán a neveket néha többször meg kell ismételni. Ilyenkor hangzik el, ékezettel, ez-vel stb. írod? S a válasz: MIND-EGY. Már ide is beférközött a szellemi igénytelenség?...

2. Nyilatkozat: KÖRMÖCZI PETRONELLA (a Lazar Nešić Középiskola Harlekin csoportja) fellépett a Play Eörsi és a Gömblakók c. darabokban (rendezői díj). A játék előtti készülődés közben, időszükében, amikor eltört a díszlet, a tükör...

– Tavaly két külön csoportban dolgoztunk, az idén jöttünk össze. Elég sokan vagyunk, és szeretnénk mindenkinek munkát adni. Tavaly konkurenciát jelentettünk egymásnak, de nem volt ellenségeskedés köztünk, most is segítünk, a szabadkai csoportok ugyanis kölcsön adják egymásnak a zenéi és fénytechnikát. Később is szeretnénk együttmaradni...

Intermezzo: Milyen jó, hogy van egy Nép kör és van egy nagyterme, amely évek óta megnyitja kapuit a KMV részvevői előtt. Az épület homlokzatáról azonban málik a vakolat. Nép kör. Vajon mekkora ez a kör és meddig ér el a sugara?...

3. Nyilatkozat: KATONA NÁNDOR (a Lazar Nešić Középiskola magyartanára) a Play Eörsi és a Gömblakók darab.

– Az az igazság, hogy nem szívesen nyilatkozom, mert tulajdonképpen a gyerekek dolgoztak a darabon, a siker nem az én érdemem. Az Eörsi szöveget Uri Attila (volt diákom) írta át. Az iskola erkölcsileg és anyagilag is támogatta őket, néha órákról is hiányozhattak. Beleszólásom nem volt a dologba, esetleg egyszer-kétszer megengedték, hogy megnézzem. Egyébként ha van rá remény, hogy ismét kialakuljon a szabadkai magyar színjátszás, akkor ezek a fiatalok biztos, hogy másként csinálják, mint a régiek.

4. Nyilatkozat: KOVÁCS ATTILA (Topolya) fellépett a Büntetések c. darabban.

– A beszélgetés alkalmával kérték, hogy magyarázzuk meg előadásunkat, mi azonban nem akartuk, mert fölöslegesnek tartottuk. Nem volt mit megmagyarázni, hülyeséget meg nem akartunk mondani. Egy olyan darabot csináltunk, amelynek vonalát nem lehetett végigkövetni. Az idej KMV is hullaszagú volt, akárcsak a tavalyi, hogy mit értek ezen, definiáld, ahogy akarod, sietek a buszra!

Intermezzo: Nekem Shakespeare jut az eszembe, tőle meg nem láttunk semmit...

5. Nyilatkozat: GYÖRFFY ZOLTÁN (Bezdáni Ifjúsági Kísérleti Színpad) fellépett Federico García Lorca: Címtelen színdarabban (színészi díj).

– És nem akarok olyan avantgárdnak kikiáltott dolgokat csinálni, amit az égvilágon senki sem ért meg. Akkor jó, ha van értelme is, ezért inkább a klasszikus szerzőkhöz kell fordulni. Már tavaly lát-

szott, hallatszott, hogy az északi részről a szabadkaiak és a zentaiak voltak a legerősebbek, utána következett Újvidék, a többiekre meg úgy tekinthetnek, hogy vidéki csoportok. A szabadkaiak azonban többet segítenek, mint mások, lehet velük együttműködni. Minket a bezdáni művelődési egyesület pénzel (nem kérünk sokat), úgyhogy a környékbeliek, akik színészettel akarnak foglalkozni Bezdánba jönnek.

Intermezzo: Szörnyen sötét gondolatok. Meddig lesz még KMV? Meddig lesz még Képes Ifjúság? Jó volna mindenről lerántani a leplet. Meg lehet ezt egyáltalán tenni?

6. Nyilatkozat: NINCS (KOVÁCS CSONGOR, újvidéki Svetozar Marković Pedagógiai Szakközépiskola).

„Álom” monodráma, ami 15 perc alvásmimelésből állt, az egyetlen hang a csörgőóra volt. A közönség és a zsűri belemelt a provokációba. Az utóbbi a „játék után játék” alapon 15 percig hallgattott, szinte mindent „elmondva” az „előadásról” majd Vajda Tibor a provokációról beszélt. Gondoltam, hajlandó lesz nyilatkozni Csongor. Idézem a választ: „Nem lehet. Menj a picsába!”

Intermezzo: Nincs, vagyis most már értem, hogy miért mondták a társai: vele nem érdemes beszélni...

7. Nyilatkozat: KALMÁR ZSUZSANNA (szabadkai Svetozar Marković Gimnázium, színészi díj és még sok egyéb díj).

– Első alkalommal szerepelek a KMV-n. Egy éve vagyok tagja az Életjelnek, így Horváth Emma tanárnő segített egy kicsit a felkészülésben. Jónak találok, hogy a tanárok nem szólnak bele a rendezésbe, mert így többé-kevésbé sikerül önmagunkból kihozni azt, amit szeretnénk. Úgy érzem, kevés az irodalmi est, és ha van, arra is csak néhányan járnak el, valószínűleg kevesek igénye, szerintem mégis szükség van rá.

Intermezzo: Ezúttal minden részvevő könyvjutalomban részesült. Valaki leejtette az átvételkor. Látszik, hogy idegenkedik a könyvtől, hallottam az előttem ülőktől...

8. és 9. nyilatkozat: KIRÁLYI ATTILA (Svetozar Marković Gimnázium).

– Kár, hogy a délelőtti időpont miatt a tanításról nem lehet tömegesen eljönni, esetleg csak egy-két tanulót engednek el az osztályfőnökök. Nézőként elmondhatom, hogy az előadások változatosak. Jó, hogy van egy ilyen kulturális élet a középiskolások között, és hogy érdeklődnek a színjátszás iránt. Attila a barátját is elhozta, ALEKSANDAR NEORČIĆOT, aki szintén gimis:

– Érdekelnek a művészetek, így a színház is. Legjobban a Gömblakók c. előadás tetszett, jól érzem itt magam, csak azt sajnálom, hogy szerbhorvát nyelven nincs ilyen szemle.

Intermezzo: Mit mondhatnék erre? Csodák csodája? Hiszem – nem hiszem?

10. Nyilatkozat: DÓRÓ ÁRPÁD pszichológus (a Képes Ifjúság Leleki boncaszta c. rovatának válszadója):

– Minden generációban vannak olyanok, akik többre vagy másra képesek, ma már sikerül is kidomborítani tehetségüket. Az előadások láttán: a szabadságvágy a fiataloknál hatványozottan jelentkezik. Az alkotás a szabadság valamiféle kielégésének tekinthető, ugyanakkor tartalmilag egyes darabokban hangsúlyozták a szabadság elérését, vagy az önállósulást, mert ez is az autonóm személyiségformálás alapfeltétele. Egy dolog nyomozt: mi történik ezekkel az emberekkel a későbbiek folyamán?

EPILOGUS: Tényleg mi történik? Hiszen néhányan közülük a színészi mesterséget választanák hivatásul. De vajon kamatoztatni tudják-e majd tudásukat, tehetségüket. Vajon eléri-e az áhított szabadságot, azt, hogy kitáguljanak az „összenyomott” keretek? Mindenkinek mást jelent a szabadság. Ki-ki induljon el a saját útján, keresse saját szabadságát. Legyen a szabadságvándor.

De ki tudja, meddig kell vándorolni?...

AVEI
KOPPÁNY

Kalmár Zsuzsanna szabadkai diák nagy sikert aratott

A szabadkai Svetozar Marković Gimnázium színjátszó csoportja a

NÉHÁNY GONDOLAT A VETÉLKEDŐRŐL

A találkozó előadásainak értékszintje igen ingadozó – ez természetes és jó is, mert az egyformaság és szürkeség helyett változatosságot biztosít, amely egészen kimagasló teljesítményeket is rejthet. A középiskolák színházcsinálók a „hagyományosan” modern és a kísérletező színház keresztüztüében állnak: egyesek igen sikeres, a professzionális színházak által is megirigyelhető, mások pedig meglehetősen dilettáns, szét-eső előadásokat mutattak be. Mindkettőnek megvan a sajátos bája: a színházművészet törvényszerűségeit, kifejezőeszközeit, szimbólumrendszerét, egyáltalán nem ismerő, vagy csak sejtő előadásokban a tizenévesek világérzése, a mindennapokban tapasztalt konfliktusok okozta sérüléseik jobban kifejezésre jutnak. A kötöttebb előadásokban viszont, melyekben van cselekmény, hősök, jellemek, szembenállás, s az egész előadás valamiféle végkifejlet felé tart (legyen az akár a „vége nincs” érzékeltetése), nagyon élvezetes a színházat létrehozó, a rendezéssel, alakítással, díszlet- és jelmeztervezéssel próbálkozó fiatalok igyekezetére és tudására figyelni. Habár az ilyen előadásokban nincs oly elementárisan jelen az előadók érzelmi viszonyulása a mához, a jelenükhöz, ellenben felfedezhető a produkciójukban a színházművészet terén elért eredményeik, a szövegen alapuló játékok sajátos ötletei, megoldásai – vagyis egy irodalmi alkotás színrevitele, színpadon való realizációja.

Persze nagy dilemma, melyik az egyedibb előadás: amelyik egy drámát visz színre (még ha változtatva is a szövegen), vagy amelyik megpróbálja a résztvevők „jétdrámáit” eljátszani? Mindkettő sok nehézséget rejt magában: az elsőtől a meglevő szöveghez kell időmulni, s azt a szerintük legadekvátabb színházi eszközökkel kifejezni, a másik megoldás választóinál „csak” magukból kiindulni, s az őket izgató problémáknak megfelelni a színpadi realizációját. A kötött szöveget színrevivők inkább a „hogyanra” összpontosítanak, míg a „happeningezőknél” az „itt és most” eljátszandó életen van a hangsúly. Mit díjazunk? Azt, hogy mennyire profik vagy sem, vagy azt, hogy miként sikerült önmagukat kifejezniük? Ideális az lenne, ha e két aspektus egyszerre lenne jelen egy előadásban, de ez még hivatalos szintársulat esetében is ritka dolog, nemhogy egy, a színház művészetébe éppen hogy csak belekóstoló, ideiglenesen összeverődő társaságnál.

Érdekes dolog lenne utánanézni, hogy a vetélkedőn résztvevők közül hányból lett profi színész, rendező vagy bármilyen más színházi ember. Élmény és kihívás-e ez a fellépési lehetőség a fiatalok számára? Hogy a „játsszunk színházadit” jelszó mellett igenis van értelme a vetélkedőnek, azt bizonyítja a néhány évvel ezelőtt itt feltűnő AIOVA csoport tagjainak a pályaválasztása: legtöbbször színházzal kapcsolatos pályára léptek.

RADICS Melinda

ELŐFIZETŐK KLUBJA

Mindössze ketten léptek be a topolyai gimiből:

13. BARTA Brigitta 24300 Topolya, Jókai Mór 4.

14. LŐRINC Ildikó 24300 Topolya, Csépe Imre 2.

Szó sincs kudarcról, érdektelenségről, mert a tanárok már jöttöm előtt példásan megszervezték az előfizetést. Az általuk toborzott tanulók hétről hétre a suliban vehetik át a lapot, míg aki nálam jelentkezik előfizetésre, annak szerdánként postás viszi el az újságot otthoni címére. Az utóbbiak között sorsolunk majd ki egy képmagnólejátszót a tanév vége felé.

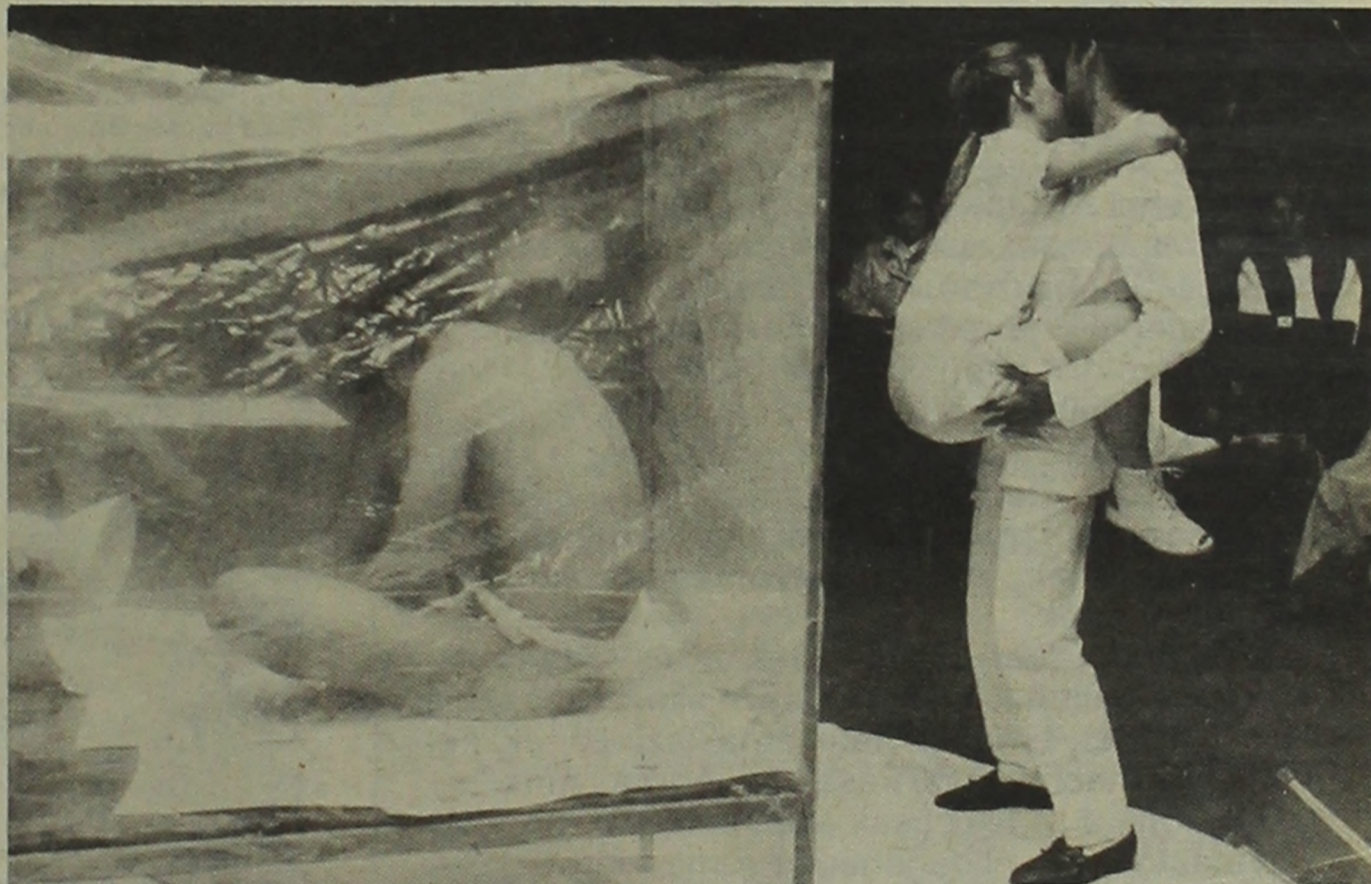
Topolyán nyájasan fogadtak, segítőkész volt az igazgató, valamennyi tanár és diák. Jelenleg az iskola tanulója egyetlen lányom is, ő mozgósította társait, utóbb már hatan poroszkáltunk osztályról osztályra. (Hasonló támogatást szeretnék a lapterjesztés következő színhelyein is! Ada, Becse, Zenta, Kanizsa, Szabadka közép- és általános iskoláiban.)

A KÖZÉPISKOLÁSOK SZÍNLMŰVÉSZETI VETÉLKEDŐJÉNEK DÍJAI:

- A vetélkedő legjobb előadását Gömblakók címmel a szabadkai Lazar Nešić Középiskola színjátszói mutatták be.
- Körmöczi Petronella és Káló Béla a Gömblakók című előadás megrendezéséért rendezői díjban részesültek.
- Kalmár Zsuzsanna, Erdélyi Hermina, Györfly Zoltán, Káló Béla és Mezei Zoltán, a vetélkedő legjobb színészei.

Különdíjak:

- Az Újvidéki Rádió hangszalagra rögzíti Kalmár Zsuzsanna monodramáját.
- Az Újvidéki Színház Kalmár Zsuzsannát és Mezei Zoltán külföldi turnéjára viszi.
- Az Újvidéki Színház egy évre szóló bérlete Szücs Szilviát és Györfly Zoltánt illeti meg.
- A Tanyaszínház minden díjnyertest meghív idej turnéjára.
- Az AIOVA elismerésben részesíti a szabadkai Svetozar Marković Gimnázium színjátszó csoportját.

Pillanatkép a Gömblakók című előadásról

A középiskolások képzőművészeti vetélkedőjének díjazottjai:

1. díj: JÓZSA GÁSPÁR (Vlado Provči Középiskola, Becse)
2. díj: TALÁCS LÁSZLÓ (Zentai Gimnázium)
3. díj: BEZDÁN ANDREA (Svetozar Marković Gimnázium, Szabadka)

A pályamunkákból, valamint a vetélkedő dokumentumaiból kiállítás nyílik a becsei Városi Múzeumban. Megtekinthető: április 19-étől a tanév végéig.

Káló Béla és Körmöczi Petronella az idei év legjobb rendezői

Új Symposionra négyen, Hidra tízen fizettek még elő nálam, és rengeteg tankönyvet vettem tolem: nyelvkönyveket, szótárakat, kémiát, pszichológiát, művészettörténetet... olcsón.

Régi és új olvasók, egy mondatban írjatok véleményet a Képes Ifjúságról! Mit hagynátok ki: mi az, ami unalmas, érthetetlen/értelmetlen, fölösleges? Nem szeretnék akármilyen portékával kereskedni. Olyan lapot szeretnék kínálni, amelyet venni, olvasni érdemes!

Más. Üzenetek e rovat által egymásnak, bárki-nek bármit, egyetlen mondatban! Pl. „Mackó! Még mindig. Ata.” Vagy: „Nóri, add vissza a könyvem! Frici.”

Részemről mindannyiatoknak szeretetteljes pitypalatty!

Levelet, meghívást az alábbi címen és telefonszámon: VICEI Károly, November 29. utca 38., 24400 SENTA; tel.: (024) 814-948.